ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΤΑΝΛ ΣΓΟΥΕΡΛ

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΣΑΙΚΕΡ

Τζίμ Γκιοῦλετ τέλειωσε τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος του κι' ὕστερα γύρισε καὶ κύτταξε μ' ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα τοὺς δυὸ φίλους του, ποὺ ἦταν ἀφωσιωμένοι στὸ σκακι.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ἔκανε μὲ ἀπορία, τί γοῦστο βρήσκετε νὰ χάνετε τὸν καιρό σας μ' αὐτὸ τὸ παιγνίδι;

—Εἶνε ἕνα εὐχάριστο σπόρ, ἀπάντησε ὁ Τζοῖς Μάρμπορ, μετατοπίζοντας ἀργὰ τὰ πιόνια τοῦ σκακιοῦ.

—Μιὰ πνευματικὴ ἀπόλαυσι, συμπλήρωσε ὁ σύντροφός του ὁ Γκόρντυελ. Αὐτὸ τὸ παιγνίδι ξυπνάει τὸ μυαλό. Τολμῶ μάλιστα νὰ πῶ ὅτι ἕνα κοινὸ ἄνθρωπο τὸν κανει ἔξυπνο.

—Λαμπρά! ἔκανε ὁ Γκιοῦλετ. Σύμφωνα μὲ τὴν θεωρία σου, ἕνας σκακιστὴς εἶνε σωστὸς διάβολος.

—Βεβαίως. Ἐγὼ μάλιστα, παρετήρησε ὁ Μάρμπορ, νοιώθω τὸ μυαλό μου νὰ λειτουργῆ καλύτερα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ παίζω σκάκι.

—Ἐσὺ ἀκόμη εἶσαι «μαζέττας» τὸν διέκοψε ὁ Γκόρντυελ. δὲν ξέρεις ἀκόμη νὰ παίζῆς.

—Αὐτὸ ἔλειψε, φώναξε θυμωμένα ὁ Τζοῖς. Θὰ μᾶς πῆς τώρα ἐσὺ ὅτι εἶσαι ὁ Τζάκ Σαῖκερ, ὁ «βασιλεὺς» τῶν σκακιστῶν.

—Ἀφῆστε τοὺς τσακωμούς, ἐπενέβη ὁ Γκιοῦλετ. Μὴ μακαρίζετε αὐτὸ τὸν δυστυχισμένο!

—Γιατί; τὸν ρώτησαν μὲ περιέργεια οἱ φίλοι του.

—Σήμερα ἀκριβῶς εἶδα στὴν ἐφημερίδα ὅτι ἔχασα τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ. Τὸν πῆρε μιὰ γυναῖκα. Ἡ Μάνταλεν Πέρσιγκ... Τὸν νίκησε στὸ Τζόκεϋ Κλάμπ.

Οἱ σύντροφοί του παράτησαν τὸ παιγνίδι καὶ τὸν κύτταξαν μ' ἀνοιχτὸ στόμα.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατόν! ψιθύρισαν. Ἡ Μάνταλεν, μιὰ γυναῖκα ποὺ ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὰ σκυλλιά της. Ὄχι, Τζίμ, κάνεις λάθος.

—Ὁρίστε, τὸ γράφει ὁ «Ἡμερήσιος Κήρυκας». Ἔχει μαλιστα καὶ μιὰ φωτογραφία τους.

Ὁ Μάρμπορ πῆρε τὴν ἐφημερίδα στὰ χέρια του καὶ κύτταξε προσεχτικὰ στὴ δεύτερη σελίδα. Ὁ ἄλλος ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του.

—Ἔχεις δίκηο, εἶπαν κατόπιν στὸν Γκιοῦλετ. Μὰ πῶς κατάφερε νὰ νικήση αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τέσσερα χρόνια συνεχῶς νικοῦσε σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνες.

—Ἄ, εἶνε μιὰ μεγάλη ἱστορία, τοὺς δήλωσε ὁ Γκιοῦλετ, ποὺ φανερώνει πόσο ἀχάριστες εἶνε καμμιὰ φορὰ ἡ γυναῖκες. Θυσιάζουν τὰ πάντα γιὰ νὰ πετύχουν τὰ κενόδοξα σχέδιά τους. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄτυχος Σαῖκερ σῦριο τὸ πρωῖ θὰ ἔχη τινάξει τὰ μυαλά του. Ἕνας «βασιλεὺς» δὲν μπορεῖ νὰ ζήση μετὰ τὴν ἐκθρόνισί του, ἔστω κι' ἂν εἶνε «βασιληᾶς τοῦ σκακιοῦ».

—Ἀλλὰ πῶς ξέρεις ἐσὺ αὐτὴ τὴν ἱστορία;

—Μοῦ τὴν διηγήθηκε γθὲς τὸ βράδυ ἡ Μπέμπυ Νῆλσον. Εἶνε φίλη τῆς Μάνταλεν καὶ ξέρει ὅλα τὰ μυστικά της. Ἀκοῦστε τη γιὰ νὰ πεισθῆτε ὅτι τὸ σκάκι ὄχι μόνο δὲν ἀκονίζει τὸ μυαλό, μὰ τὸ ζαλίζει περισσότερο. Ὁ Τζάκ Σαῖκερ ἔπεσε σὲ μιὰ ἄσχημη παγίδα ποὺ τοῦ ἔστησε ἡ Πέρσιγκ. Κι' ὅλ' αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ τὴ δημιούργησε γιὰ νὰ κερδίση ἕνα στοίχημα. Ναί, ἡ γυναῖκες, φίλοι μου, μπορεῖ νὰ σᾶς πουλήσουν γιὰ ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες. Μπορεῖ καὶ γιὰ ἕνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν!

Ὁ Μάρμπορ τακτοποίησε μὲ νευρικότητα τὰ γυαλιά του. Παραδεχόταν τὰ λόγια τοῦ Γκιοῦλετ γιατὶ εἶχε πρόσφατο ἀκόμη τὸ παράδειγμα τῆς Μάριον, τῆς μνηστῆς του. Ὁ ἔρως της εἶχε ἐξατμισθῆ γιατὶ εἶχε βρεθῆ κάποιος ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ἓν' αὐτοκίνητο.

Ὁ Ἰκόρντυελ προτιμοῦσε πάντα τὶς εὔκολες κατακτήσεις κι' ἔτσι ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ καταλάβη τὶς γυναῖκες καὶ νὰ στενοχωρηθῆ γιὰ τὸ φέρσιμό τους. Ἀνόησαν τὸν ἔρωτα σ' ἐξευτελιστικὲς τιμές, ὅπως μιὰ γραβάτα ἢ ἕνα πακέττο τσιγάρα. Γι' αὐτὸ κιόλας παρέμεινε ἀπαθής.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ πικρὴ ἀλήθεια, συνέχισε ὁ Γκιοῦλετ. Ἡ Μάνταλεν εἶνε μιὰ τέτοια γυναῖκα. Μιὰ γυναῖκα φιλάρεσκη καὶ χωρὶς καρδιά. Τρεῖς μῆνες πολιόρκησε τὸν Τζάκ μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει μιὰ ὤμορφη κυρία καὶ κατάφερε νὰ τὸν κάνη φίλο της.

—Διηγήσου μας μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴν ἱστορία σου, γιὰ νὰ ἔχη ἐνδιαφέρον, τὸν διέκοψαν οἱ φίλοι του.

—Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἶπε ὁ Τζίμ. Ἕνα βράδυ, δῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό, στὸ Τζόκεϋ Κλάμπ, μιὰ συντροφιὰ συζητοῦσε μὲ θαυμασμὸ γιὰ τὸν Τζάκ Σαῖκερ. Ὅλοι εὕρισκαν καταπληκτικὲς τὶς ἐπιτυχίες του καὶ παραδεγόντουσαν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε διαβολεμένη ἐξυπνάδα. Ἐκεῖνη ὅμως τὴ στιγμὴ ἀνακατεύτηκε στὴ συζήτησι ἡ Μάνταλεν. Τοὺς δήλωσε μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο, ὅτι ὁ Σαῖκερ ἔχει ἕνα μυστικό. Ἕνα δικό του τρόπο, μὲ τὸν ὁποιο καταφέρνει νὰ μαντεύη τὶς σκέψεις τοῦ ἀντιπάλου του καὶ νὰ προφυλάγεται ἀπὸ τὶς παγίδες ποὺ τοῦ στήνει. Οἱ ἄλλοι διεφώνησαν. Ἕνας μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς τῆς εἶπε ὅτι ἔβαζε χίλια δολλάρια στοίχημα ὅτι ὁ Σαῖκερ κερδίζει πάντα μὲ τὴν καταπληκτικὴ ἐξυπνάδα του. Ἡ Μάνταλεν ὑποστήριζε τ' ἀντίθετο. Καὶ, γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξη ὅτι εἶχε δίκηο, δέχτηκε τὸ στοίχημα. Τοὺς παρεκάλεσε μόνο νὰ κρατήσουν μυστικὴ αὐτὴ τὴ συμφωνία, γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἁρμόση ἀνενόχλητη τὸ σχέδιό της. Καὶ πράγματι, ἔτσι κι' ἔγινε. Ἀπὸ τὴν ἄλλη κιόλας μέρα ἡ Πέρσινγκ ἐπεδίωξε τὴν συντροφιὰ τοῦ Σαῖκερ. Στὴν ἀρχὴ ὁ Τζάκ παρέμεινε ἀδιάφορος. Ἤξερε ὅτι ὁ ἔρως μιᾶς κοσμικῆς κυρίας εἶνε ἕνα καπρίτσιο. Διαρκεῖ μιὰ μέρα, μιὰ νύχτα, ἴσως καὶ μιὰ ὥρα. Ἔτσι δὲν συγκινήθηκε καθόλου ἀπὸ τὰ τρυφερὰ βλέμματά της καὶ τὴν προτίμησι ποὺ ἔδειχνε σ' αὐτόν. Ἡ ἐπιμονή της ὅμως ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἄρχισε νὰ τοῦ κάνη ἐντύπωσι.

—Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, σκέφτηκε, φαίνεται ὅτι μ' ἔχει ἐρωτευθῆ. Ἄλλωστε καὶ γιατὶ νὰ μὴν εἶνε ἀλήθεια; Εἶμαι ἕνας «βασιληᾶς» καὶ τ' ὄνομά μου εἶνε πασίγνωστο. Κ' ἡ ὤμορφες κυρίες θέλουν πάντα νὰ ἔχουν ἕνα τρυφερὸ εἰδύλλιο μὲ μιὰ...προσωπικότητα.

Ὡστόσο ἀντιστάθηκε ἀκόμη λίγες μέρες στὴ γοητεία της. Ἔπειτα κατάλαβε πειὰ ὅτι ἀρκετὰ τὴν εἶχε βασανίσει κι' ὅτι ἦταν καιρὸς ν' ἀρχίση νὰ ὑπογωρῆ. Δέχτηκε λοιπὸν μιὰ πρόσκλησί της γιὰ νὰ τοῦ προσφέρη ὅπως ἔλεγε ἕνα κοκτέϊλ δικῆς της κατασκευῆς, ποὺ εἶχε τὸ παράξενο ὄνομα ὁ «κόκκινος θάνατος»! Ἔπειτα ξαναπῆγε στὴ βίλλα της καὶ σὲ λίγο ἔγινε ὁ καλύτερός της φίλος. Τότε ἐκείνη τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν μάθη νὰ παίζη σκάκι. Ὁ Τζάκ, φυσικά, δὲν παραξενεύθηκε. Τὸ ἴδιο κιόλας βράδυ ἄρχισε νὰ τῆς παραδίδη μαθήματα καὶ νὰ τῆς ἐξηγῆ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο παίζεται αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Ὁ Σαῖκερ ὅμως ἦταν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μάνταλεν. Γι' αὐτὸ δὲν δίστασε νὰ τῆς ὁμολογήση ἀκόμη καὶ τὸ μυστικό του. Ἡ ἐπιτυχία του στηριζόταν ἀκριβῶς στὴν ψυχολογία τοῦ ἀντιπάλου του. Τὸν κύτταζε κατάματα, παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του, καταλάβαινε τὴ στενοχώρια του καὶ ἔτσι μάντευε τὶς σκέψεις του. Ἡ Πέρσινγκ ἔκανε ἀλματικὲς προόδους. Τώρα πειὰ εἶχε γίνει νιὰ τὸν Σαῖκερ μιὰ ἐπικίνδυνη ἀντίπαλος. Μὰ ὁ Τζάκ δὲν τὴν φοβόταν γιατὶ δὲν φανταζόταν ποτὲ ὅτι θὰ ἔφτανε στὸ σημεῖο νὰ τὸν προκαλέση σ' ἕνα μάτς.

Κι' ὅμως ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἀκριβῶς, ἕνα βράδυ στὴ λέσχη ποὺ ἦταν μαζεμένη ὅλ' ἡ συντροφιά της, ἡ Μάνταλεν τοῦ εἶπε μπροστὰ σ' ὅλους:

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 1253)

Εἶδαν τὸν Σαῖκερ καὶ τὴ Μάνταλεν νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους...

ΤΟ ΔΩΡΟ ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΣΑΙΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1257)

—Εἶμαι βέβαιη ὅτι θὰ σᾶς νικήσω. Ἂν τολμᾶτε, παίξτε μαζύ μου μιὰ παρτίδα.

Ὁ Τζὰκ κοτώρθωσε νὰ ξεφύγη [illegible] τὴ βραδυά. Μὰ ἡ Μάνταλεν φαίνεται ὅτι ἤθελε νὰ κερδίση τὸ στοίχημα. Ἔτσι τὸν προσκάλεσε σ' ἕναν ἐπίσημο ἀγῶνα χθὲς τὴ νύχτα καὶ τὸν νίκησε. Τὸν εἶχε κερδίσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ ὅπλα. Ἤξερε τὸ σύστημά του. Κι' ἔτσι ὁ Σαΐκερ ἔχασε τὸν τίτλο του. Εἶνε ἡ δὲν εἶνε λοιπὸν ὁ κουτότερος τῶν ἀνθρώπων!

Οἱ φίλοι τοῦ Γκιοῦλετ πλήρωσαν καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὸ μπὰρ χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Ἦσαν βέβαιοι, ὅτι κάτι ἀνεξήγητο κρυβόταν σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Καὶ τὸ κατάλαβαν ὅταν στὸ δρόμο ἐντελῶς τυχαίως εἶδαν τὸν Σαΐκερ καὶ τὴ Μάνταλεν νὰ κάνουν τὸν περίπατό τους. Φαινόντουσαν εὐτυχισμένοι κι' ἀγαπημένοι.

—Κάνεις λάθος, εἶπαν στὸν Γκιοῦλερ ποὺ τοὺς κύτταζε σὰν χαζός.

—Ἡ γνώμη μας εἶνε ὅτι ὁ Σαΐκερ θυσίασε τὸν τίτλο του γιὰ νὰ κερδίση τὴν ἀγάπη τῆς Μάνταλεν. Κάτι ἔπρεπε νὰ τῆς προσφέρη εἰς ἀντάλλαγμα τῆς εὐτυχίας ποὺ τοῦ ἔδωσε... Ὁ Τζὰκ εἶνε, καθὼς βλέπεις, ἕνας ἐξυπνος ἄνθρωπος.

Κι' ἀλήθεια, αὐτὸ εἶχε συμβῆ. Ἡ Μάνταλεν εἶχε ἀγαπήσε. τρελλὰ τὸν Σαΐκερ. Ἔτσι τοῦ ὡμολόγησε ὅλο τὸ σχέδιό τη καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὴ βοηθήση νὰ κερδίση τὸ στοίχημα. Κι' ἐκεῖνος δὲν τῆς τὸ ἀρνήθηκε ἀφοῦ κι' αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε κι' ἐπρόκειτο νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Ἄλλωστε, τί ἀξία ἔχει ὁ τίτλος τοῦ πρωταθλητοῦ μπροστὰ στὸν περιπαθῆ ἔρωτα μιᾶς γυναίκας. Ὁ Τζὰκ Σαΐκερ ἂν ἔπαψε νὰ εἶνε «βασιλεὺς τοῦ σκακιοῦ» ὡστόσο εἶνε σήμερα ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

ΣΤΑΝΛ ΣΓΟΥΕΡΛ

Η ΚΟΡΗ ΜΕ ΤΑ ΒΓΑΛΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1278)

ἀντικρύζω τὰ μάτια αὐτά, συνέλαβα ξαφνικὰ ἕνα σχέδιο τολμηρό. Μονάχα ἕνας μεγάλος ἐπιστήμων, ὅπως ἐγώ, θὰ μποροῦσε νὰ συλλάβη ἕνα τέτοιο σχέδιο καὶ νὰ τὸ πραγματοποιήση μὲ τόση τέχνη... Ἕνα ἀπόγευμα, ἡ Καμίλλη μ' ἐπεσκέφθη μαζὺ μὲ τὸν μνηστῆρα της, γιὰ νὰ μοῦ ζητήσουν μιὰ συμβουλὴ ἰατρικῆς φύσεως. Κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μὲ ἐπισκεφθοῦν. Αὐτὸ μοῦ τὸ εἶπαν οἱ ἴδιοι... Ἔκανα τότε τὴ σκέψι ὅτι ἔφτασε ἡ στιγμὴ νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου... Παρέσυρα τοὺς δυὸ νέους σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ πύργου, σκότωσα τὸν μνηστῆρα τῆς Καμίλλης—τὸ πτῶμα του θὰ τὸ βρῆτε θαμμένο κάτω ἀπὸ τὶς πλάκες — καὶ ὕστερα, ἀφοῦ χλωροφόρμισα τὴ νέα, τῆς ἔκανα τὴν πιὸ πρωτότυπη ἐγχείρησι ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ :

»Τῆς ἔβγαλα τὰ μάτια, μὲ μιὰ μέθοδο τῆς ὁποίας τὸ μυστικὸ μονάχα ἐγὼ κατέχω, καὶ τὰ ἔβαλα σ' ἕνα βάζο γεμᾶτο μὲ εἰδικὸ ὑγρό, γιὰ νὰ διατηρηθοῦν χωρὶς νὰ χάσουν τὴ λάμψι τους καὶ τὴν ἔκφρασί τους... Ἔτσι θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω διαρκῶς μπροστά μου τὰ μάτια αὐτὰ καὶ νὰ παρηγορίεμαι μὲ τὴ σκέψι ὅτι στὴν ἐρημιὰ τοῦ πύργου μου ὑπῆρχον δυὸ γυναικεῖα μάτια, τὰ ὁποῖα θὰ μὲ κύτταζαν διαρκῶς, χωρὶς νὰ μισοκλείνουν ἀπὸ ἀηδία γιὰ τὴν ἀσχήμια μου...

»Τὴν ἴδια τὴν Καμίλλη τὴν ἔκλεισα σ' ἕνα δωμάτιο, στὸ ὁποῖο τῆς πήγαινα κάθε μέρα τροφή... Ὡς ἄνθρωπος δὲν μ' ἐνδιέφερε πειὰ διόλου, ἀφοῦ εἶχα στὴ διάθεσί μου τὰ μάτια της... Ἡ ἀδελφή μου ἤξερε βέβαια τὴν ἱστορία αὐτή, μὰ σὲ ποιὸν νὰ τολμήση νὰ τὴν πῆ ;

»Ὕστερ' ἀπὸ λίγο καιρό, ἡ μαρκησία ντὲ Φελσέν, ἡ μητέρα τῆς Καμίλλης, πέθαινε ἀπὸ τὸν καϋμό της γιὰ τὴν ἐξαφανισι τῆς κόρης της... Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ θάνατος αὐτὸς δὲν μὲ λύπησε διόλου... Δὲν βρίσκω ὅμως λόγια νὰ περιγράψω τὴν ἀπελπισία ποὺ μ' ἔπιασε ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐξακρίβωσα ὅτι τὰ μάτια τῆς Καμίλλης ἄρχισαν σιγὰ - σιγὰ νὰ θαμπώνουν, νὰ χάνουν τὴ λάμψι τους, νὰ σαπίζουν, νὰ μεταβάλλωνται σὲ δυὸ κομμάτια ἀποκρουστικὸ κρέας. Τὸ χημικὸ ὑγρό, μέσα στὸ ὁποῖο τὰ εἶχα βάλει, δὲν μπόρεσε νὰ τὰ διατηρήση... Καὶ ὅταν τὰ ὡραῖα αὐτὰ μάτια καταστράφηκαν ἐντελῶς, ὅταν ἔχασα καὶ τὴν τελευταία αὐτὴ παρηγοριά, ποὺ μοῦ ἔμενε στὸν κόσμο, ἀποφάσισα νὰ σκοτωθῶ, παίρνοντας μαζύ μου καὶ τὴν ἀδελφή μου καὶ τὴν Καμίλλη... Ναί, θὰ τὶς σκοτώσω καὶ τὶς δυὸ καὶ ὕστερα θὰ σκοτωθῶ κι' ἐγώ... Τίποτα πειὰ δὲν μὲ συγκρατεῖ στὴ ζωὴ αὐτή, ἡ ὁποία μονάχα φαρμάκια μὲ πότισε...».

ΡΕΝΕ ΛΑΠΟΡΤ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΑΣΙΝΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1279)

ὥστε ἡ Μαργαρίτα δὲν ὑπωπτεύθηκε καθόλου τὸ σχέδιό μας. Ὅταν ὡστόσο φθάσαμε ἐκεῖ πέρα, ὁ Μισάλκο ἐπετέθη στὴ Μαργαρίτα, τὴν ἔρριξε καταγῆς καὶ μὲ τὴ βοήθειά μου τῆς ἔχωσε τὸ κεφάλι μέσα στὸ νερὸ τῆς λίμνης γιὰ νὰ τὴν πνίξη. Τὴν κρατήσαμε σ' αὐτὴ τὴ στάσι πάνω ἀπὸ μισὴ ὥρα, μέχρι ποὺ ἡ Μαργαρίτα ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της. Ὅταν τὴν τραβήξαμε ἀπὸ τὸ νερό, εἴδαμε ὅτι ἡ φίλη μας δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμη. Γιὰ νὰ τὴν ἀποτελειώσουμε, τὴν στραγγαλίσαμε. Κατόπιν θάψαμε τὸ πτῶμα της κάτω ἀπὸ ἕνα σωρὸ πέτρες, πήραμε τὰ λεφτὰ κι' ἐξαφανιστήκαμε. Ὁ Μισάλκο ὅμως μὲ ξεγέλασε καὶ κατάφερε νὰ περάση τὰ σύνορα. Ἐμεινα ἐγὼ ἐδῶ γιὰ νὰ πληρώσω τὸ ἔγκλημά μας. Ἡ τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα δὲν μ' ἄφησαν νὰ ἡσυχάσω. Μάταια προσπαθοῦσα νὰ λησμονήσω τὸ θάνατο τῆς Μαργαρίτας, πίνοντας κρασί. Ἔτσι κατάντησα ἕνας ἀλήτης κι' ἔπεσα στὰ χέρια σας.

Ἡ ἀποκαλύψεις τοῦ Σικόρσκυ διεφώτισαν τὸ μυστήριο τῆς τραγικῆς λίμνης κι' ἔτσι οἱ ἀστυνομικοὶ ἡσύχασαν ἀπὸ αὐτὸ τὸν ἐφιάλτη ποὺ τοὺς βασάνιζε τόσους μῆνες τώρα. Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος κλείσθηκε λοιπὸν στὶς φυλακὲς καὶ γρήγορα θὰ πληρώση μὲ τὴ ζωή του τὸ ἀνατριχιαστικὸ ἔγκλημά του.

ΠΙΕΡ ΑΡΓΚΙΛΛΕ

ΠΩΣ ΝΑ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΕ ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1284)

ἀφοῦ μάταια ἐκεῖνο εἶχε συγκεντρώσει ὅλη τὴν προσοχή του στὶς κινήσεις τοῦ κακοποιοῦ. Ἦταν ὅμως ἀρκετὸ ἕνα δευτερόλεπτο γιὰ τὸν Μπὶλ γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὸ πορτοφόλι, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στοὺς συναδέλφους του. Ὁ ἀστυνομικὸς ἀναγκάσθηκε τότε νὰ ὁμολογήση ὅτι ὁ Μπὶλ ἦταν τρομερὸς κι' ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ κλέψη ἀκόμη... κι' ἕναν Ἑβραῖο!

Οἱ δολοφόνοι, ἀπὸ συνήθεια, εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ διακρίνονται ἀμέσως μὲ μιὰ μόνο ματιά. Ἔχουν τὸ βλέμμα ὑελῶδες, ἀκίνητο καὶ κρύο. Ὅταν πρόκειται ἐν τούτοις νὰ ἐκτελέσουν τὸ ἔγκλημά τους, τότε τὰ μάτια τους θολώνουν καὶ κοκκινίζουν, σὰν τὰ μάτια ἑνὸς μεθυσμένου. Ἔπειτα πάλι κυριεύονται ἀπὸ μιὰ ὑπνηλία, σὰν νὰ κοιμᾶται τὸ μυαλό τους καὶ περπατοῦν πάντα σὰν ὑπνωτισμένοι! Αὐτοὶ εἶνε οἱ πιὸ ἐπικίνδυνοι ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίας, γιατὶ καμμιὰ τιμωρία δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς συμμορφώση. Ἡ δολοφονίες εἶνε ἡ μοναδική τους εὐχαρίστησι.

Οἱ σαδισταὶ ὅμως ἔχουν ἐντελῶς ἀντίθετα διακριτικὰ γνωρίσματα. Ἔχουν ζωηρὸ βλέμμα, λεπτὴ φυσιογνωμία, χοντρὰ χείλη κι' ἐξογκωμένα βλέφαρα, ἔχουν χάσει τὸν ἀνδρισμό τους κι' εἶνε ὑπερβολικὰ ἀδύνατοι στὸ σῶμα.

Ὅσο γιὰ τοὺς ἐμπρηστάς, αὐτοὶ ἔχουν παιδικὴ φυσιογνωμία καὶ τόσο ἀθῶο βλέμμα, ὥστε ποτὲ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῆ ὅτι εἶνε ἱκανοὶ γιὰ ἕνα τόσο τρομερὸ ἔγκλημα.

Αὐτὰ εἶνε τὰ κυριώτερα γνωρίσματα τῶν διαφόρων ἐγκληματιῶν. Κι' ἔτσι μὲ μιὰ μικρὴ ἐξάσκησι, μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς διακρίνει μέσα στὸ πλῆθος τῶν τιμίων ἀνθρώπων καὶ νὰ προφυλάγεται ἀπ' αὐτούς».

Ἐδῶ τελειώνει τ' ἄρθρο τοῦ διασήμου δόκτορος. Οἱ ἀναγνῶστες μας λοιπὸν δὲν ἔχουν, παρὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὶς παρατηρήσεις του καὶ ν' ἀκολουθήσουν τὶς συμβουλές του. Εἶνε κι' αὐτὲς ἕνας τρόπος γιὰ νὰ προφυλάγωνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ὑποκόσμου κι' ἴσως ὁ καλύτερος.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΕΡΒΕΡΟΣ ΤΟΥ "ΣΤΟΥΝΤΙΟ,,

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 1258)

—Ἔχουν χαλάσει τὸν κόσμο! τῆς φώναξα κατάχλωμος. Ἂν σᾶς δοῦν μάλιστα νὰ μπαίνετε ἀπὸ τὴ πόρτα μου, θὰ μοῦ βάλουν πρόστιμο γιατὶ θὰ νομίσουν ὅτι ἐγὼ σᾶς ἄφησα νὰ φύγετε.

Ἡ Νάνσυ Κάρολ γιὰ νὰ μὴ μὲ τιμωρήσουν, τοὺς ἐξήγησε μὲ ποιὸ τρόπο τὸ εἶχε σκάσει γιὰ νὰ πάη νὰ διασκεδάση λίγο μὲ τοὺς φίλους της. Κι' ἐκεῖνοι τῆς ἔβαλαν ἕνα γενναῖο πρόστιμο.

Ὅσο γιὰ μένα; Ἀπὸ τότε κυττάζω κάθε καμιόνι ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸν περίβολο, γιατὶ δὲν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι νὰ πληρώνω πρόστιμα.

Οἱ «ἀστέρες» τὴν ὥρα ποὺ ἐξυπνάνται, ἔχουν αὐστηρὴ πειθαρχία. Δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ φύγουν οὔτε μισὴ ὥρα. Γι' αὐτὸ γιὰ νὰ βγῆ κανεὶς ἀπὸ αὐτὴ τὴ σιδερένια πόρτα, πρέπει νὰ εἶνε ἐφωδιασμένος μ' εἰδικὴ ἄδεια, ὅπως συμβαίνει στοὺς... στρατῶνες. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ γιὰ ὅλο τὸ προσωπικό. Μόνο γιὰ τοὺς πολὺ διάσημους ἠθοποιοὺς ὑπάρχει ἐξαίρεσις. Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, παραδείγματος χάριν, κάνει ὅ,τι θέλει. Ἐπίσης κ' ἡ Ἕλεν Χαΐς, ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ κ' ἡ Μώρην Ὀ'Σούλλιβαν. Μὰ ποτὲ δὲν κάνουν κατάχρησι αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας τους. Εἶνε μάλιστα πιὸ ἐργατικοὶ ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους.

Ἡ μόνες ποὺ εἶνε ἀδιόρθωτες, εἶνε ἡ κομπάρσες. Δὲν ἔχουν κιθόλου μυαλό. Κάθε τόσο προσπαθοῦν νὰ τὸ σκάσουν γιὰ νὰ προλάβουν ἕνα τρυφερὸ φίλο τους ἢ νὰ κάνουν καμμιὰ καινούργια γνωριμία. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ κιόλας δὲν πᾶνε μπροστά. Πολλὲς μάλιστα ἔχουν τὴν τύχη τῆς δυστυχισμένης νέας ποὺ σᾶς ἀνέφερα πιὸ πάνω.

Τί τὰ θέλετε ὅμως, τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θυρωροῦ εἶνε τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα. Καὶ γίνεται μάλιστα σωστὸ μαρτύριο, ὅταν κανεὶς εἶνε παντρεμμένος μὲ μιὰ γυναῖκα σὰν τὴν Ἐλίζα ποὺ ἔκανε μᾶλλον γιὰ θηριοδαμάστρια.»

Αὐτὰ μοῦ ὑπαγόρευσε ὁ Τζέφρεϋ Πάρκερ, γιατὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ καταπιασθῆ μὲ τὴ φιλολογία. Κι' ἐγὼ ἔκανα τὸν κόπο νὰ τὰ γράψω.

JEANNE ROUDOT